Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1: 70, på Exp. (minst 5 ex.) 1: 60; lösn. 10 öre.

N:r 22. 20 Nov.	REDAKTION: BRUNO NYSTRÖM. THEOD. ANDERSON.	Årg. 21 1917.

Ljusets skiljande från mörkret.

Gud skilde ljuset ifrån mörkret.
1 Mos. 1: 4.

II.

år uppgift och bestämmelse i livet är alltså att lysa, lysa med hela vår personlighet. Ljuset står som bild av förstånd och kunskap. Det medför värme, uppdrager gränser och regerar, såsom vi kunna se i naturens värld. Så skall också hela vår personlighet, vårt förstånd, vår känsla och vår vilja vara med i lysandets stora gärning. Vi skola giva kunskap, i det att vi förkunna Guds vilja i världen och i våra gärningar uppenbara hans namn. Vi skola möta världens köld med ädla och vinnande känslor, vi skola verka för att Guds vilja skall ske och Kristus krönas till konung i världen. Vi skola uppdraga gränserna mellan gott och ont, i det att vi giva varje sak dess rätta namn. Vi skola regera med Kristus. Och detta regerande skall icke ske genom våld och vapen utan genom kärlekens gåvor och offergärningar, i det att vi följa i Kristi fotspår.

Vår bestämmelse är alltså att vara ljus i världen, men därvid måste vi komma ihåg tre ting: den som vill lysa, måste vara beredd på att giva, att lida och att förkastas.

Att lysa innebär först att giva. Se t. ex. på ljuset, som brinner ned, se på veden, som lyser och värmer och förtäres i eldens flammor, se på oljan, som underhåller lampans låga! Men detta att giva ut sig själv i ljusspridandets tjänst är dock den högsta salighet. Jesus, som hade mera erfarenhet än någon annan i givandets heliga konst, säger: »Det är saligare att giva än att taga». Liksom det obrända ljuset blir dammigt, fult och så småningom förstöres utan gagn, så förlorar även den självviska människan sig själv i undergång och förstörelse i enlighet

med Jesu ord: »Den som giver ut sitt liv, han skall finna det, och den som vill bevara sitt liv, han skall mista det».

Men den, som vill lysa, måste också uthärda lidande, ty mörkret gör motstånd mot ljuset. Jesu väg var korsets väg, och den, som icke vill taga korset på sig och följa honom på hans väg, kan icke vara hans lärjunge. Svärdet måste gå genom själen och många hjärtats tankar uppenbaras. Lidande måste komma, om mörkret skall drivas ut.

Den som vill lysa måste också göra sig beredd på att bli förkastad. Jesus kom till världen, som hade blivit skapad genom honom, men världen ville icke veta av honom. Han kom till sina egna, men hans egna mottogo honom icke. Han blev förklarad för brottsling och utstött ur samhället, vilket symboliserades med att han fördes ut genom stadsporten till den plats, där de dömda brottslingarna avlivades. Jesu öde blir hans lärjungars öde, ty mörkret är alltjämt fientligt mot ljuset. De som göra det onda, älska mörkret men hata ljuset och därför även dess bärare.

Att lysa innebär visserligen att giva ut sig, lida och förkastas, men det innebär också födelse till ett nytt och högre liv. Därför är ljusets väg trots allt en väg till salighet och ära, under det att mörkrets väg bär till undergång. Vilken väg vill du då gå, ljusets eller mörkrets? Gud vill ett avgörande, och du måste välja mellan det ena eller det andra. Vilket skall du då välja?

Axel Andersson.

Lekande, sorglösa bölja.

Lekande, sorglösa bölja,
som slår mot min soliga strand,
du syntes för längesen skölja
de avlägsna världarnas sand.
Så länge och långt har du farit
och lekt samma lustiga lek,
så strålande fager på ytan,
men på djupet så full av svek.

Så dansande lätt var gången,
då du gick över världsvitt hav;
och på färden du mötte mången,
som var dömd till den våta grav.
Den dödsdömda skutan du smekte
med ditt glittrande silverstänk,
som ville din hyllning du giva
åt den arme till avskedsskänk.

Att själv du gravarna bäddat
så djupt ibland alger och tång
och dräpt, där du kunde ha räddat,
det glömdes vid vindarnas sång.
Du dansade fram över djupen,
sen skutan försvunnit däri,
du glömde de dödsdömdas ångest,
blott själv du var sorglös och fri.

Lekande, sorglösa bölja,
du liknar den yrande värld,
som växlande vindarna följa,
men sakna ett mål för sin färd.
Du liknar den skara, som leker
och dansar på tidernas hav,
men glömmer att tusenden finna
i nöjenas virvlar sin grav.

O. W. G—r.

Jenny Lind.

För Udv. av *fil. mag. Ester Nilsson.*

Ett av de äldre husen på Mästersamuelsgatan i Stockholm bär följande inskription: »*Jenny Lind föddes här den 6 okt. 1820*». Det var alltså mitt inne i huvudstaden men under för övrigt mycket enkla förhållanden, som vår frejdade sångerska gjorde sitt inträde i världen, och då man såg henne växa upp som en liten ful, brednosig flickunge, anade nog ingen, att hon en dag genom sin sång och sin grace skulle skörda ära och rykte långt utanför det egna landets gränser.

Jenny Lind.

Vem hennes far var, vet man inte. Namnet Lind fick hon efter sin styvfar, vid vilken modern lät viga sig, då Jenny var femton år. Modern var visserligen duglig och arbetsam, men av något tvivelaktig karaktär och därtill häftig och trätlysten. Jennys tidigaste barndomsminnen blevo därför allt annat än ljusa. De ljusa minnena från hemmet bära oss genom livet, säger Goethe på något ställe. Men lika sant är, att de mörka troget följa oss och söka fördystra vår tillvaro. Barnaintrycken gåvo också åt Jennys liv en dyster prägel, vilken stundom trädde skarpt i dagen och det t. o. m. sedan hennes yttre förhållanden blivit de ljusast möjliga.

De tre första levnadsåren tillbrakte hon på landet, inackorderad i en klockarfamilj. Det var en skön tid. Lantluft och närande föda lade grund till hälsa och krafter, och säkert voro dessa år en bidragande orsak till, att Jenny Lind sedermera rent fysiskt stod ut med sin krävande uppgift. Men därefter kom en annan tid. Modern tog henne åter till sig i Stockholm, och moderns häftiga lynne och ständiga bannor och förebråelser gjorde livet surt för den lilla flickan. Under allt fanns det likväl *en* varelse, till vilken hon tillitsfullt kunde vända sig, och det var mormodern, änkefru Tengmark. Denna var av ett helt annat skaplynne än dottern. Hon var mild och foglig och blev därför en tillflykt för den lilla dotterdottern i dennas nöd.

Fru Lind, låt oss kalla henne så, fastän hon först senare erhöll det namnet, ägde enligt dåtida uppfattning en ganska god bildning, och för att försörja sin familj hade hon inrättat en liten privatskola. I denna lärde Jenny sig läsa och fortsatte sedan några år framåt, tills modern med sin skola flyttade till Linköping. Då blev Jenny åter utackorderad, denna gång hos vaktmästaren vid änkehuset, där mormodern blivit intagen.

En dag fick Jenny till sin stora förtjusning en liten kattunge i present. Med denna satt hon ofta vid fönstret och sjöng, och det på ett sätt, att människor häpna stannade och lyssnade. Aldrig förr hade de hört ett barn sjunga så mjukt och känsligt och med så klara och rena toner. Bland de nyfikna var även en tjänst-

flicka hos en mamsell Lundberg, anställd vid operan. En dag kom flickan hem och berättade, att hon hört så underbar sång av en barnaröst och bad mamsell Lundberg också gå ut och lyssna. Hon gjorde det och intogs av samma förundran.

Efter någon tid återkom modern till Stockholm. Mamsell Lundberg uppsökte henne då och förmådde henne att taga Jenny med sig till operan för att provsjunga för sångläraren, hovsekreterare Crælius. På denne gjorde sången och flickans orädda uppträdande ett djupt intryck, varför han tog henne med sig in till Kungl. Teaterns chef, greve Puke, för att även denne skulle få ge sitt omdöme om rösten. Men greve Puke tyckte, att mer respekt för Kungl. Operan borde man ha än att ta barnungar dit för att provsjunga, och med en misslynt blick på nioåringen utbrast han: »Det här är väl ingen barnkammare heller. Det är Kungl. Teatern.» Men Crælius gav sig inte. Puke *måste* höra flickan sjunga, och då hon hade slutat, sågos några tårar sakta bana sig väg utför hans kinder, och därmed var Jennys framtid avgjord.

Efter några dagar fick modern ett brev från Kungl. Teatern, vari denna åtog sig dotterns uppfostran och utbildning, om modern ville överlämna henne till teaterns elevskola. Att den fattiga fru Lind ej kunde säga nej till ett sådant erbjudande säger sig självt, och vid nio års ålder finna vi Jenny som välbeställd elev vid Kungl. Teaterns elevskola.

Teaterdirektionen utackorderade eleverna i privata hem mot viss betalning. Jenny jämte ett par andra elever inackorderades hos fru Lind, åt vilken även anförtroddes dotterns undervisning i pianospelning, religion, franska, historia, geografi, skrivning, räkning och ritning. För allt erhöll hon 250 riksdaler banko om året. Men vistelsen hos modern blev nu lika outhärdlig som förut, och en vacker dag lämnade Jenny beslutsamt hemmet och fick en tillfällig bostad hos föreståndarinnan för teaterskolan, mademoiselle Bayard.

Man kom snart under fund med, att Jenny ägde en mer än vanlig begåvning, och det dröjde inte länge, innan man tilldelade henne små roller. Sexton år gammal fick hon försöka sig på sin första opera och från sitt tolvte år medverkade hon vid såväl Kungl. Teaterns som enskilda konserter. Tidningen Heimdall för den 24 april 1832 säger om henne bl. a.: »Hennes högst märkvärdiga musikaliska sinne och den för hennes år icke mindre sällsynta konstutbildningen hava väckt stort uppseende i de enskilda kretsar, där hon låtit höra sig, handledd av sin lärare Berg. Minnet är lika fullkomligt som det är säkert, och fattningsgåvan lika snabb som djup; man på en gång förundras och röres av hennes sång».

År 1837 anställdes Jenny Lind officiellt vid operan och debuterade på våren 1838 i Agathas roll i »Friskytten», med vilken roll hon genast slog fullständigt igenom. Att det inte var yttre glans eller fägring, som tjusade, utan att det var hennes personlighet och begåvning, som skördade bifallet, förstår man av följande uttalande av förf. Frans Hedberg: »Hon var icke vacker, snarare tvärtom. Hon var icke tilldragande genom ett lekande och vinnande sätt, som vid första ögonblicket bländar och tjusar. Som de flesta rika naturer hade hon kanske snarare något tungt och inåtvänt i sitt väsen, som avskräckte de ytliga iakttagarna. Men liksom bristen på skönhet i yttre mening på det rikaste sätt ersattes av den andliga fägring, som lyste ur hennes stora, själfulla och talande ögon ... så uppvägdes också hennes tillbakadragna och något kantiga sätt i det enskilda uppträdandet tusenfalt av den värme, som elektriskt bröt fram ur hennes personlighet, när hon träffade likatänkande dem hon kände och med vilka hon kunde tala utan att besväras av en medfödd blyghet och ett slags drömmande kontemplation, som tycktes utgöra en beståndsdel av hennes väsende. Det låg över hela hennes uppträdande i Agathas roll, liksom sedan i alla de uppgifter, hon löste på vår scen, något kyskt, något

jungfruligt rent och skärt, som icke tillät något främmande, lågt eller lumpet att närma sig inom den vigda kretsen av hennes närhet.»

Jenny Lind uppfattade konsten som en gåva av Gud, för vars förvaltning hon en gång skulle göra räkenskap. Ej underligt då att över hela hennes konstnärskap vilade ett drag av renhet och höghet, som man eljest mera sällan finner, då det gäller konstens utövning.

De två närmast följande åren efter hennes första uppträdande voro strängt upptagna av arbete. Hon uppträdde i åtskilliga nya roller, alltjämt under publikens stormande jubel och bifall. År 1840 utnämndes hon till hovsångerska och medlem av Musikaliska Akademien. Nu hade hon inhämtat allt vad Sverige kunde ge, och likväl kände hon sig ännu ej ha nått yttersta gränserna för sin begåvning. Hon beslöt därför att resa till Paris, konstnärslivets centrum, för att där ta lektioner för dåtidens berömdaste sångläraré, signore Garcia. Avresan skedde 1841 och blev kan man säga inledningen till det triumftåg, som hon sedermera företog genom Europa och som ändades först med hennes avgång från scenen 1849.

Jämsides med hennes musikaliska utveckling gick hennes andliga, vilket gjorde att hon icke lät sig bländas eller förvillas av de ärebetygelser, som överallt mötte henne. Av betydelse voro hennes vänskapsförbindelser med flera av tidens största personligheter såsom Erik Gustaf Geijer, H. C. Andersen, Felix Mendelssohn m. fl. och vilka var på sitt sätt utövade ett välgörande inflytande på den unga konstnärinnan. De första religiösa intrycken erhöll hon som barn från mormodern, vilken tycks ha varit en verklig kristen. Dessa intryck fördjupades under åren, tills den avgörande väckelsen kom under hennes turné i England vintern 1848—1849. Hon var då gäst hos biskop Stanley. Att detta besök liksom vistelsen i England i sin helhet väsentligt bidrog till beslutet att lämna scenen är otvivelaktigt. Med hennes djupa renhetslängtan blev teaterlivet med all den ytlighet och orenlighet, som tyvärr allt för ofta vidlåder detsamma, snart nog motbjudande. Men även en annan omständighet styrkte henne i hennes beslut. Mer än all jordisk glans hägrade för henne hemlivets stilla lycka, och under en konsertturné i Amerika, varvid hon blev föremål för en alldeles enastående hyllning, ingick hon 1852 äktenskap med sin ackompanjatör Otto Goldschmidt. Deras äktenskap blev av allt att döma synnnerligen lyckligt. Efter några års vistelse i Tyskland slogo makarna 1858 ned sina bopålar i London, där Jenny Lind-Goldschmidt sedan delade sin tid mellan hemlivet, kristlig verksamhet och främjande av konst. Hemmet blev hädanefter den värld, där hon firade sina triumfer.

År 1886 nedlades hon på sjukbädden, egendomligt nog i den sjukdom hon jämte tuberkulos fruktade mest av alla, nämligen kräfta, och avled på sin sommarvilla Winds Point vid Malvern Hills den 2 nov. 1887. På den lilla kyrkogården i Malvern vila hennes jordiska kvarlevor. I Westminster Abbey i London har Jenny Linds porträttmedaljong fått plats i »the poets corner» mellan bilderna av Shakespeare och Byron.

Angående hennes konst säger en av hennes samtida och nära vänner, prof. J. A. Josephson, att hon äger »en självfullhet, som vid föredraget av visan ej behövt det minsta artistiska koketteri eller självsvåldiga utstyrsel för att låta den framstå i dess naiva skönhet, som för den dramatiska sången funnit ej blott det trognaste och sannaste, utan även det varmaste uttryck, och som i oratoriet tager sin flykt mot de rymder, där den jordiska sångens har sin urbild — så kan var och en förstå, att Jenny Lind kan nämnas såsom ett bland dessa snillen, av vilka under varje århundrade konsthistorien har blott få att nämna.»

Sprid Svenska Missionsförbundets jullitteratur!

"Ha roligt".

Orden härovan äro ett av den moderna tidens lösensord. »Ha roligt», det är nöjeslystnadens starkt förenklade levnadsfilosofi. Tack vare enkelheten äro ock dess anhängare många. Hela livet inriktas efter denna paroll, och människor gå t. o. m. så långt, att en begravning klandras, om den inte är »rolig».

Det värsta är, att denna paroll fått eftersägare och efterföljare inom det kristna lägret och framför allt bland ungdomen. Av den ytliga tidsandan äro vi alla mer eller mindre besmittade, och inte är det svårt att följa med sin tid i detta stycke. Vi behöva sannerligen vakna upp i tid, innan vår nöjeslystna kristendom tagit överhand över kamplusten och allvaret.

Är ett ungdomsmöte inte »roligt», så vill man inte vara med längre. Predikar en predikant, så att åhöraren måste tänka för att kunna följa med, då är det inte »roligt» att höra honom, och så blir det glest med folk i bänkarna.

Sitter man i missions- eller bibelstudiekretsen och ledaren ej kan intressera sina tigande kretsmedlemmar, ja, så är det inte »roligt» längre, och till sist är ledaren ensam.

Står man i kören och sjunger, och ledaren vill, att man skall vara med punktligt på övningarna, så är det inte »roligt» längre, och så går man.

Flera exempel skulle kunna anföras.

Vart bär det hän? Tro vi på Gud bara för att ha roligt? Att hava roligt och leva på kristliga sötsaker, det ger ingen stadga åt karaktären och gör icke en enda till en Jesu Kristi stridsman. Nej, att arbeta och sträva, att övervinna svårigheter och glädjas däröver, det är sann glädje. Då drar jag mig inte fegt tillbaka för en övergående möda eller ett tillfälligt besvär. Själva tillfredsställelsen att kunna kämpa mig igenom, ger större glädje än alla »roliga» tillställningar i min omgivning. Vi behöva få syn på den kristliga *arbetsglädjen*.

Jag fruktar, att vi hålla på att förlora förmågan och lusten att studera Guds ord blott av idel maklighet och nöjeslystnad. Det är bekvämare att få allt utportionerat i en predikan och bli matad än att själv arbeta. Men den andliga ransoneringen blir ofta mera knapp än den lekamliga. Och därför hålla många på att svälta ihjäl, allt under det de ha roligt av hjärtans lust.

Kamrater, låt oss vakna upp i tid över denna andliga nöjeslystnad, som i längden ruinerar oss! Och må vi inte sätta oss ned och tänka efter, vem i kamratkretsen som bäst behöver ett varningsord i detta avseende, utan låt oss böja oss inför Gud alla och envar. Vi hava alla syndat.

B. N—m.

Bortom allt.

Herre, när mörkt och tungt
blir på min stig,
när allting ljust och ungt
svinner för mig,
lär mig i natten se
löftenas stjärnor le,
hjälp mig att full av hopp
blicka dit opp!

När ifrån stormigt hav
bränningar slå,
när ned i dunkel grav
fröjderna gå,
minn mig, att bortom allt
vissnat och dött och kallt
blommar en evig vår,
som ej förgår.

Herre, min svaga hand
vilar i din,
snart på den lugna strand
för du mig in!
Då har allt mörker flytt,
härligt och evigt nytt
undrande ögat ser
allting, sig ter.

Annita.

Arbetets välsignelse.

Berättelse för Udv. av *G. S—n.*

Det var i tidig morgontimma. Den djupaste stillhet härskade. Endast gräsets sakta viskning förnams jämte insekternas surr, som ljöd som fjärran musik. Och inne från skogsdungen hördes en fågels sång. Den kom först i enstaka locktoner, sedan i sammanhängande sång — en visa, så enkelt vacker men dock så full av jublande livslust.

Nere på landsvägen gingo två män. De voro unga, kraftiga gestalter med valkiga händer och styfva armar. Det var jordbruksarbetarne Matts Persson i Håga och Karl Träff från Björkhöjden.

— Det är en gudomlig morgon i dag, utropade Karl Träff och såg sig omkring med en strålande blick. Detta solskensväder skall giva håg och lust till arbete.

— Visst inte, det kommer att plåga en stackare med värme och törst, svarade Matts suckande. Det är ett tungt liv vi ha — sträva och släpa dag för dag utan att komma en hårsmån uppåt. Jag fattar inte, huru du, Karl, alltid kan vara så hjärtans glad. Jag för min del är trött och led vid allt. Här gå vi och träla och släpa men förbli ändå lika fattiga.

— Ja, men jag är ändå åtskilligt rikare än du, Matts, sade Karl Träff och skrattade hjärtligt.

— Är du det? utbrast Matts smått förargad. Jag hade för mig, att det var trärtom, för jag har åtminstone egen stuga och en så pass stor jordlapp, att jag kan föda en ko.

— Ja, det är nog sant. Men hushållssaker och kläder?

— Jag fattar inte, vad det kommer åt dig, Karl. Ditt bohag är väl betydligt mindre än mitt, och vad kläder beträffar, så tror jag, att mina och min hustrus kläder äro lika goda som någon annan arbetares.

— Du är en lustig fyr, svarade Karl muntert, och slog vännen på axeln. — Först klagar du, att du ingenting vunnit med ditt arbete, och nu påstår du, att ingen av dina likar har det bättre än du. Inser du nu, att du inte har rätt till klagan?

— Det är sant. Men flertalet — ha det likväl mycket bättre ställt än vi, som varje dag enligt Skriftens ord måste äta vårt bröd i vårt anletes svett och dessutom oroas för gammeldagarna, då vi ej kunna arbeta. Hava icke alla människor lika stor rätt att njuta av det goda här i livet?

— Det kan jag ej svara dig på, Matts. Vi kunna ej utforska Herrens handlingssätt och ledning med oss människor. Men det vet jag, att det är han, som givit var och en, det han äger här i världen. Och tror du inte, att han är klokare än vi och bäst förstår, vad som är till gagn och välsignelse för oss?

— Jaså... du menar så!

— Ja, just så skola vi se saken. Om det hade varit nyttigare för dig att bli herreman än arbetare, så hade du nog blivit det. Men om du blivit lyckligare därigenom är en annan fråga. Tänk på, hur olycklig vår käre husbonde är, som först förlorade sina barn och två dagar därefter sin hustru. — Skulle du velat vara i hans kläder?

Nej, bevare mig!

— Ja, ser du?... Men du skulle likväl gärna vilja bliva så rik, att du kunde kasta spaden och lien i vrån och låta passa upp dig som annat förnämt folk — inte sant?... Du tänker så!... Har du hört historien om det vandrande apoteket?

— Nej, svarade Matts tvärt.

— Nå, då skall jag berätta den för dig. Jo, ser du, det vandrande apoteket var en rik, mycket rik man, som kallades så, därför att han dag för dag tog in massor av medikamenter. Han var sjuk, förstår du — men ser du, av allt

detta medikamentsätande och stillasittande blev han till slut så tjock och fet, att han ej kunde se sina egna skodon. Dagen i ända satt han i länstolen och pustade och svettades utan lust att smaka alla de fina rätter, som stodo på ett bord bredvid honom. Hans rikedom var honom till ingen nytta. Till slut träffade han en förståndig läkare, som åtog sig att bota honom. Och vet du, hur ordinationen ljöd? Jo, han skulle dag ut och dag in arbeta, tills han ej hade en torr tråd på kroppen, och så skulle han ej få äta mera än nätt och jämnt så mycket, att han kunde uppehålla livet. Men, ser du, det gjorde honom till en hälsans man.

— Det var märkvärdigt.

— Ja, därav kan du se, att arbete dock är nyttigt till något. Tänk dig, hur avundsjuk den tjocke mannen skulle ha varit på oss, om han sett, huru lätt vi handtera våra spadar i solhettan och med vilken aptit vi äta ur vår tarfliga matsäck. Det är som gamle predikanten sade i sin predikan i söndags: *Till arbetets tunga har Gud lagt sina bästa gåvor, hälsa och tillfredsställelse.*

— Allt det där är nog riktigt; men arbetet borde dock betalas så, att vi i vårt stånd också kunde njuta något lika väl som rikt folk, ty de äro dock icke alla tjocka eller ha förlorat matlusten.

— Utan tvivel är lönen för vårt arbete knapp, men lika visst är, att Gud kan lägga sin välsignelse till det lilla, lika rikligt som till det stora, blott man icke glömmer att bedja honom därom.

De gingo tysta och grubblande uppför backen och in i den tysta, dunkla skogen. De stannade plötsligt, liksom i andakt, ty vildmarkens stora enslighet och vemod trängde sig på dem.

Då de kommit fram till arbetsplatsen, upptog Karl åter samtalet och sade:

— Kommer du ihåg, huru vi för många år sedan på denna plats på lek togo ett nappatag med varandra?

— Ja, nog minns jag det alltid . . . barnsligheter.

— Just barnsligheter. Skulle det inte roa dig att i dag åter taga ett nappatag? Skola vi försöka?

— Nej, vi låta nog bli det, sade Matts och torkade svetten ur pannan. I dag är jag inte hågad.

— Hågad — där ha vi ordet . . . Ser du, varje människa kan ha fröjder, varje människa kan glädja sig åt obetydligheter och barnsligheter; det kommer blott an på, om man är hågad därför. Nu skall jag berätta dig en sak, som jag läst om en gång och som innehåller en verklig sanning: *Vår glädje beror helt och hållet på vårt eget lynne.* Det vill säga, att liksom det av samma stycke papper kan tryckas en etikett eller en hundrakronesedel, så kan vårt lynne för tillfället göra en sak till obetydlighet eller till en aldrig sinande källa för glädje.

— Ja, det fattar jag nog. Men varifrån skola vi taga det glada sinnet då?

— Det få vi från Gud, vår himmelske Fader, svarade Karl glatt och tog med friskt mod det första spadtaget.

ORDSPRÅK.

Översatta av *Anna Fredén.*

"Somliga personers kärlek till arbetet består i att se efter, hur andra utföra det".

"En del människor fördraga ingen smuts utom i den egna hjärnan."

"Vi kunna inte förlita oss på Guds löften, om våra egna äro värdelösa."

"Personlig helgelse förlorar sitt värde, då det bäres utanpå såsom en förnäm klädnad."

"Enkla saker äro svåra att se, ty vi ha övat våra ögon att betrakta de sammansatta."

"Helgonens vila är ingen dagdrivareplats."

TIMOTEUS.

För Udv. av *K. L—m.*

I.

Timoteus är utan tvivel en av Nya Testamentets mest framträdande ungdomsgestalter. Hans namn möter oss första gången i Apg. 16: 1, där han nämnes i samband med Pauli andra besök i Lystra, från vilken stad Timoteus härstammade. Hans moder var en troende judisk kvinna, fadern var grek, alltså en hedning. Alltifrån sin tidigaste barndom synes Timoteus hava blivit undervisad i de Heliga Skrifterna. Hans gudfruktiga moder Eunika och hans mormoder Lois voro genom sin heliga vandel och sin oskrymtade tro ett värdigt föredöme och goda läromästare för den unge Timoteus. Denne tyckes i sin ordning hava varit en mycket läraktig och from yngling, att döma av det betyg Paulus giver honom i 2 Tim. 3: 15, där det heter, att han från barndomen kände de Heliga Skrifterna.

Vilken ungdom i vår tid vågar ställa sig i jämnbredd med Timoteus i fråga om denna sak? Nog av, detta förhållande talar kraftigt för, att Timoteus alltifrån sina tidigaste barndoms- och ungdomsår bevarades från ett syndigt leverne, så att ungdomens lustar icke tjusade hans rena sinne och världsliga lockelser icke hade någon makt med honom.

Guds ord utgör ännu i dag en bevarande makt mot det onda.

Då Timoteus, troligen under Pauli första missionsresa, nåddes av evangelii glada budskap, spreds ljus i hans själ, och hans hjärta öppnade sig helt för Kristus. Det synes alltså, som om Paulus varit redskapet till Timoteus omvändelse, ett påstående som förövrigt bestyrkes av flera bibelställen (1 Kor. 4: 17, 1 Tim. 1: 2, 2 Tim. 1: 2). Vid sitt andra besök i Lystra, fyra år därefter, fann aposteln Timoteus såsom en Jesu Kristi lärjunge med gott vittnesbörd om sig och stort förtroende och anseende bland de kristna. Paulus, som var i stort behov av medarbetare i sitt vidlyftiga missionsarbete, såg i Timoteus en lämplig sådan. Hans ungdom och kraftfullhet tillsammans med ett gudfruktigt väsende gjorde honom synnerligen passande för det arbete, Paulus tänkte använda honom för. Därjämte var han ju väl förfaren i Skrifterna, vilket i icke ringa mån bidrog att göra honom än mera lämplig för missionsarbetet. Tidigt blev han ock korad till evangelii tjänst. Paulus hade i den unge Timoteus funnit en oskattbar gåva, vars värde han snart nog skulle komma att till fullo inse. Och då nu aposteln stod färdig att lämna Lystra för att fortsätta sin andra missionsresa, förenade sig Timoteus med honom. Så arbetar han troget vid Paulus sida, tills han av denne sändes att jämte en annan lärjunge verka i Macedonien.

Många förtroendeuppdrag gåvos honom. Arbetet växte dag för dag. Uppgifterna blevo mer och mer krävande.

Längre fram blev han satt till församlingsföreståndare i Efesus. Där utförde han ock ett betydelsefullt arbete. Otro och vantro hade god jordmån i Efesus. Den sanna tron måste försvaras och befrämjas. Det gällde kamp, det kostade möda och krävde frimodighet. Men Gud, som kallat Timoteus till uppdraget, gav även den nödvändiga inre kraften. Han blev ock vittne till, huru församlingen växte, hedendomens bålverk ramlade och evangelium bevisade sin segerkraft.

Paulus och Timoteus hava tillsammans avfattat flera brev i Nya Testamentet. De tvenne Tessalonikerbreven samt andra Korintierbrevet, vilka skrevos före Pauli första fångenskap, börja med en gemensam hälsning från dem båda. Under större delen av apostelns första fångenskapstid i Rom synes Timoteus hava stått vid hans sida. De brev, som skrevos under denna tid, Kolosserbrevet, brevet till Filemon

och Filipperbrevet äro nämligen skrivna i såväl Paulus som Timoteus namn. Härav kan man kanske draga den slutsatsen, att Paulus dikterat breven och Timoteus skrivit desamma.

Den ställning, Timoteus intog såsom Pauli ställföreträdare icke blott i Efesus utan även i kringliggande församlingar i Mindre Asien, gjorde honom till ett slags mellanlänk mellan den store hednaaposteln och de av honom grundade kristna församlingarna. Han underlättade i väsentlig mån Pauli strävsamma arbete, vilket säkerligen icke utan Timoteus bistånd haft den framgång, det på grund av hans beprövade trohet i tjänsten fick. Att Timoteus i sin ordning, ung, svag och i mångt och mycket oerfaren, förutom Guds kraft och ledning stod i behov av ett mänskligt stöd att trygga sig vid, säger sig självt. Detta ägde han i Paulus, som i kärlek och faderlig omsorg delgav honom råd och anvisningar, huru han skulle rätt förvalta det honom av Gud givna ämbetet.

I de två brev, som Paulus, då en gråhnad kämpe, skrev till sin andlige son, den unge Timoteus, få vi en föreställning om såväl vänskapsbandets fasthet dem emellan som ock en fullständigare bild av Timoteus själv.

Det är en älskelig syn, som framställes i Skriften, då vi första gången se Timoteus i kretsen av troende i sin egen stad. Säkert var glädjen stor bland de kristna, då den unge Timoteus i deras mitt avgav bekännelsen om sin tro på Kristus! Troligen glömde han ej heller att i sin umgängeskrets, bland kamrater och jämnåriga vittna om sin tro. De äldre troende fröjdade sig förvisso över honom, och fanns det några unga i den lilla församlingen, så stärktes nog deras tro och hopp genom hans inverkan. Genom sin tro och gudsfruktan vann Timoteus aktning och förtroende samt ett gott namn och rykte.

Hem Hem är S. M. U:s jultidning. Glöm därför ej att köpa densamma! Sök även sprida den! Därigenom befrämjar du missionens heliga sak.

Endast löv.

I Marcus evangelium läsa vi, huru Jesus, då han en gång var på väg till Jerusalem, gick förbi ett fikonträd, och hur han där sökte frukt men endast fann löv.

Vi unga kristna — likna vi ej ofta detta fikonträd, som endast bar löv och ej någon frukt? Söka vi ej alltför litet att i vårt liv, i våra gärningar, omsätta vår tro? Vi gå på ungdomsmöten, och där bekänna vi så modigt, att vi tillhöra Herren, men hur *visa* vi det sedan i vardagslivet? När det går oss emot därhemma — kunna vi även då visa ett soligt ansikte? När våra anhöriga eller andra, med vilka vi komma i beröring, äro orättvisa mot oss, visa vi dem då kärlek tillbaka? Arbeta vi plikttroget i vår kallelse? Hjälpa vi dem, som ha det sämre än vi?

Kära unga vänner! Jesus söker frukt hos oss. Han går till var och en av oss och *söker* frukt. Skall han söka förgäves? Skall han finna endast löv? O, låtom oss rannsaka oss själva och ej lämna den frågan utan svar! Tänk ej på, om den eller den inom din förening bär frukt utan fråga: "Bär *jag* frukt? — Visar *jag* att jag älskar Jesus?" Och må var och en bedja ur djupet av sitt hjärta: "Jesus, hjälp mig att bära frukt!"

Ja, kära unga kristna! Låtom oss bära frukt! Låt vårt liv vara ett vittnesbörd om vem vi tjäna! Må Jesus, när han kommer till oss och söker frukt, ej endast finna löv, som skola vissna ner, utan må han finna frukt, som förbliver evinnerligen!

Anna J.

Amne: ***Vingårdsarbetare.***

Sönd. d. 25 nov. Matt. 20: 1. *En stor arbetsgivare.* Husbonden är en bild av Gud. Vad ligger i satsen "bittida om morgonen"? Vad åsyftas med det bildliga ordet "vingården"?

Månd. d. 26 nov. Matt. 20: 2. *En överenskommelse.* Märk det rum Jesus ger åt själva förståndet. Vad förstås med "dagen" och "en penning".

Tisd. d. 27 nov. Matt. 20: 3—5. *De sysslolösa.* Gud söker arbetare. Vad menas med "torget"? Vilka betecknas med "sysslolösa"?

Onsd. d. 28 nov. Matt. 20: 6. *En sen timma.* Denna text brukas som stöd för sena omvändelser. Är det riktigt, då har Frälsaren uppmuntrat uppskovet. Vad är hans verkliga mening i denna vers?

Torsd. d. 29 nov. Matt. 20: 7. *Arbetslösa.* Mången med namnet "en kristen" går andligt fåfäng. Märk, hur de skjuta skulden ifrån sig. Känner du igen den rösten?

Fred. d. 30 nov. Matt. 20: 8, 9. *Vedergällningens stund.* De bida Guds timma. Vem åsyftas med "förvaltaren"? Vad menas med "afton", då den betecknar slutet av en gemensam arbetsdag?

makt och bedja utan att förstå innebörden av sin egen bön. Varom vittnar deras stora självförtroende?

Onsd. d. 5 dec. Matt. 20: 23. *En bönhörelse.* Sebedei söner begärde äreplatser men förutsägas lidande och förnedring. Vilka för oss viktiga lärdomar innehåller sista delen av denna vers?

Torsd. d. 6 dec. Matt. 20: 24. *En anklagelse.* En kristen kan visa heligt nit emot en annans synd, dock icke därför att det är en synd i och för sig, utan därför att den andres syndiga handling i något avseende berör honom själv. Huru förhöll det sig

Betels kr. ungdomsförening, Ockelbo.

Föreningen, som sistlidne maj månad ingick i sitt 17:e verksamhetsår, räknar för närvarande 135 medlemmar. Den har dessutom en junioravdelning på 74 medlemmar. Föreningen är ansluten till S. M. U.

Lörd. d. 1 dec. Matt. 20: 10—16. *Avunden.* Den härleder sig från självöverskattning. Vilket är den stora huvudtanken i denna veckas texter?

Ämne: *Upphöjelsens väg.*

Sönd. d. 2 dec. Matt. 20: 20. *En förbön.* Mången begär förbön utan att själv bedja. Vad säger oss oklarheten i moderns första begäran?

Månd. d. 3 dec. Matt. 20: 21. *En bön i tro.* Trots Jesu fattigdom och sociala ringhet trodde de dock på hans kommande rike. Men deras bön framgår ej endast av tro utan ock av något mera. Vilket är detta?

Tisd. d. 4 dec. Matt. 20: 22. *En bön i oförstånd.* Man kan bedja i tro på Kristi

med de tio vid detta tillfälle? Huru förhåller det sig med dig själv i liknande fall?

Fred. d. 7 dec. Matt. 20: 25—27. *Vägen till sann storhet.* Personer i ledareställning bli lätteligen stora i egna ögon och befallande. Tjänandets väg — behagar den oss?

Lörd. d. 8 dec. Matt. 20: 28. *Enfödde Sonen — tjänare.* För denna världens store, dem till ära och vinst, nödgas tusenden offra sina liv. Huru beaktas Jesu heliga föredöme av oss som tro?

Ämne: *Se din konung.*

Sönd. d. 9 dec. Matt. 21: 12. *En konung i fattigdom.* Huru helt annorlunda än t. ex.

en Augustus kommer icke konungars konung till sin stad. Varför denna djupa fattigdom?

Månd. d. 10 dec. Matt. 21: 3. *Ett lån.* Jesus gör ingen hemlighet av sin fattigdom. I huru lång utsträckning i den kristliga verksamheten kunna orden: "Herren behöver dem", rättvisligen tillämpas?

Tisd. d. 11 dec. Matt. 21: 4, 5. *En konung i ringhet.* Ej som en medeltids riddare på en frustande järnklädd häst utan som en domare i Israel på en stilla åsna rider Jesus in i Jerusalem. Vilka lärdomar kunna vi hämta därav?

Onsd. d. 12 dec. Matt. 21: 6. *Lydnadssinne.* Oaktat det mindre angenäma i uppdraget består dock deras tjänaresinne lyckligt provet. Mottaga vi med lika villighet, vilketdera uppdrag än gives oss av församling eller ungdomsförening?

Torsd. d. 13 dec. Matt. 21: 7, 8. *Offervillighet.* På vägen breder mången av folket sina kläder för att trampas av åsnefötter, men hjärtat är dock slutet för Sions konung. Huru böra och kunna vi bäst giva uttryck för vår kärlek till Kristus?

Fred. d. 14 dec. Matt. 21: 9. *Stundens hänförelse.* Den ena dagen "Hosianna" den andra "korsfäst" av samma mun. Vari bottnade dessa oerhört stora motsättningar och omkastningar i deras själsliv?

Lörd. d. 15 dec. Matt. 21: 10, 11. *En stad i okunnighet.* Huvudstadens folk borde framför landets veta, vem Jesus var, om ej deras högmod och självtillräcklighet hindrat dem. Folkets svar på frågan är delvis oriktigt. I vilket avseende? Sök giva ett annat svar.

Ämne: *Templets renande.*

Sönd. d. 16 dec. Matt. 21: 12. *Lovlig handling på orätt plats.* Köpa och sälja offerdjur i och för sig tillbörligt blir till synd inom templets område. Vilken lärdom giver oss detta?

Månd. d. 17 dec. Matt. 21: 13. *Herrens tempel — en rövarekula.* Enligt Joh. 2: 14 f. hade Jesus renat templet en gång förut. Synd och onda vanor återkomma. På vilka berodde ytterst templets förvandling till en rövarekula?

Tisd. d. 18 dec. Matt. 21: 14. *Kristus i sitt tempel* mottager elända och hjälpbehövande. Märk hans olika uppträdande mot olika personer. Varför ohelgades ej templet såsom sjuksal?

Onsd. d. 19 dec. Matt. 21: 15. *Misslynt fromhet.* Högmodiga och egenrättfärdiga personer kunna ej tåla, att någon annan äras än de själva. Vilka borde i första hand ha sjungit Jesu lov?

Torsd. d. 20 dec. Matt. 21: 16. *Barnen i templet.* En sång vid våra gudstjänster utan barnaröster är endast en halv sång. Vad bör denna tanke mana oss till?

Fred. d. 21 dec. Matt. 21: 17. *Han övergav dem.* Varför övergav Jesus dessa människor? Sök fatta något av det förfärande i att vara övergiven av Kristus!

Lörd. d. 22 dec. Luk. 19: 47, 48. *Kristus i sitt tempel* undervisande. Det är ej nog med att församlingen hålles ren från uppenbara syndare. Evangelium måste ock predikas. När är en predikan evangelisk?

S. M. F.

Ingångna i vilan.

Charlotta Svensson, medlem av Halsbo ufg, ingick den 18 aug. i den eviga vilan, 32 år gammal, lämnande efter sig anhöriga och en talrik vänkrets i djup sorg.

Ända från barndomen har hon tillhört Herren och troget tjänat honom i såväl församlingen som i ungdomsföreningen. Vile hon i frid!

Ella Gustafsson, medlem av Myråsens kr. ufg, kallades till vila den 5 sept. Hon var född den 9 mars 1901. Ella var sin mors hjälpreda i hemmet, en god och villig syster i ungdomsföreningen, en uppmärksam lärjunge vid mästares fötter och väl förtrogen med sin bibel.

Ljust och fridfullt är hennes minne.

Höst på kyrkogården.

Bävande jag träder
till de dödas gård,
vandrande helt ensam
ifrån vård till vård,

tänkande på alla,
som här funnit ro
ifrån världens stormar
uti kristlig tro.

Nyss på deras gravar
växte saftigt grönt,
och mot solens strålar
blomman log så skönt.

Sommarns fägring flyktat,
blomman vissnat bort;
jordelivets saga
är som stunden — kort.

G. S.